

L'economia dels Jocs olímpics de Londres del 2012

David Beckham en el moment d'encendre la torxa olímpica dels jocs de Londres. Foto: REUTERS.

Com que en el meu despatx de feina hi tinc la torxa olímpica dels Jocs Olímpics de Barcelona del 1992, que vaig utilitzar pel relleu que el COOB va confiar-me prop de Besalú en el recorregut del foc olímpic per Barcelona 1992 iniciat a Empúries i clos a l'Estadi de Montjuïc, m'ha semblat oportú destinar el meu comentari de Món d'aquesta setmana -20 anys després— a l'economia dels Jocs Olímpics d'estiu que se celebren a Londres del 27 de juliol al 12 d'agost i que després tenen continuïtat amb els Paralímpics del 29 d'agost al 9 de setembre.

Els Jocs tenen el ritual esportiu i social que ha anat creant el Comitè Olímpic Internacional (COI) d'ençà que es van restablir per impuls del Baró Pierre de Coubertin amb els pocs diners que van resultar d'una emissió de segells que va fer Grècia per finançar els primers Jocs (1896) i el mecenatge del milionari grec Averoff que va reconstruir l'estadi olímpic d'Atenes. Els esportistes d'aleshores

eren amateurs. Partint d'aquells orogens modestos i de l'acceptació del superprofessionalisme que va arribar al temps d'en Samaranch com a president del COI (1980-2001), els Jocs Olímpics actuals generen més diners que el PIB de molts països.

Per això, els Jocs també s'han d'analitzar en el vessant econòmic. Endemés, de tot el material esportiu que els Jocs fan vendre, la ciutat que organitza els Jocs se n'intenta aprofitar per projectar-se en el món del turisme, les relacions econòmiques internacionals i per dotar-se de infraestructures de tot tipus. En aquest sentit, tots recorden l'empremta que van deixar els Jocs de 1992 per la Barcelona actual.

Ara tot és superprofessional, i des que la televisió ha permès que milers de milions de persones vegin els Jocs, tot s'ha mercantilitzat i les inversions olímpiques tenen un efecte multiplicador que fa que hi hagi una dura pugna per tal d'aconseguir el nomenament com a ciutat organitzadora d'uns Jocs, tant si són d'estiu com d'hivern. (Londres va haver de vencer les candidatures de París, Nova York, Moscou i Madrid per organitzar els Jocs del 2012.)

Fins fa uns anys els Jocs eren una ruïna econòmica pels organitzadors i els habitants de Sydney, i Atenes o Montreal han patit durant anys per tancar forats i per mantenir per sempre més unes instal·lacions esportives caríssimes i, de vegades, de poc més una vegada finalitzats els Jocs com és el cas, sobretot, d'algunes pistes dels Jocs Olímpics d'Hivern.

EL PATROCINI. El joc del patrocini serveix, per primer cop, per alleugerir el cost per als contribuents del país organitzador. El COI rep diners de les televisions, rep diners per l'ús del logotip amb les cinc anelles olímpiques i rep diners del Top Sponsor amb marques internacionals tan importants i conegudes com Coca Cola, Acer, Atos, Dow, General Electric, McDonald's, Omega, Panasonic, P&G, Samsung i Visa, la qual cosa permet que ajudi, fins i tot, el desenvolupament de l'esport a països subdesenvolupats i que mantingui una seu i un Museu Olímpic magnífics a Lausana, davant del llac Lemán.

Per altra banda, el Comitè Organitzador Local (LOCOOG) pot mobilitzar més patrocinadors interessats en la publicitat i en la projecció que els Jocs proporcionen. En aquest cas londinenc, tenim noms i empreses multinacionals tan notòries com McCann, Holiday Inn, Nielsen, Cadbury, Cisco, UPS, Addeco, Deloitte, Thomas Cook, BP, Lloyds, BMW, Adidas, British Telephone, Britoish Airways o Eurostar.

L'empresa siderúrgica Arcelor Mital ha subvencionat la pràctica totalitat dels 28 milions que ha costat l'“Orbit Tower”, de 114,5 metres d'alçada, que segurament quedarà com a símbol d'aquests Jocs que han permès que ara la zona industrial antiga i degradada de Stratford sigui el Queen Elisabeth Olympic Parc, amb unes instal·lacions que es redimensionaran en acabar els Jocs per reduir futures despeses de manteniment.

La crisi mundial en què estem immersos ha fet que Londres no s'hagi pogut ni plantejar arribar a un cost com el de 26.000 milions d'euros dels Jocs de Pequín 2008 (els més cars de la història) i encara va tenir sort que va fer la licitació dels drets televisius abans que esclatés la crisi, la qual cosa li va permetre ingressar prop de 2.270 milions d'euros. EFECTES DE LA CRISI. La crisi tindrà, però, un efecte inesperat que és que la venda internacional de tiquets ha estat un fiasco, només 1 milió dels 8,8 milions de tiquets en venda s'han venut a l'estranger. Entre el 75% i el 80% dels assistents seran londinencs amb la qual cosa l'impacte turístic serà petit, a diferència del que va passar a Barcelona el 1992.

Amb tot, el Comitè Organitzador LOCOOG no està segur que els comptes surtin del tot bé, cosa que ha fet que a Roma ja hagin retirat la candidatura per als Jocs del 2020. A Madrid aguanten la candidatura davant les de Tòquio i Istanbul, però les dificultats financeres de la capital d'un estat en rescat financer fa que el COI observi l'economia d'un eventual Madrid del 2020 amb una certa precaució, tal com queda reflectit a la mateixa web del COI, on es fa el seguiment de les candidatures de les ciutats que volen fer els Jocs de després de Rio, el 2016.

Publicat a:

-L'Econòmic Catalunya 28-07-2012 Pàgina 23

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/4-economia/18-economia/562974-leconomia-dels-jocs-olimpics-de-londres-del-2012.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss